

låks veel fibbedamaks sepärrast, et ta winad. Si
soga olli jõnud, fedda ta wågga armastas.
Eiiski ommeti pari ta ei tahtnud minima.
Gest ta ütles: „Kui ma pari temmaga läh-
hän, siis ei olle ta naene eggatüdruk — ja
„eks nisuggusi füll olle mõda kohtusi laddu-
mas, kes tagga járrel püsidiwad lahti sada?
„Ei minno Liso pea nenda alla jääma. — Te,
mis tahhad,.. kostis Liso, „mo süddamest sa-
ennam ei lahku.“

Siis vottis Willemi Liso sõrme peält sõr-
musse, ja panni sedda ennese sõrme, litesdes:
ei se meid kihla; agga mo seltsumehheks ta jáab,
funni ma ellan — tulleb sepärrast mees, kes
kõlbab, siis minne — ja unnusta mind..” —
Ja Liso kostis jälle: „Kellele ma sedda furja
teen, et kät temmale annan, ja südda lööb
„sinno pole!“ — Siis vanni Ardo Jaan
ommad käed risti ja ütles: „Rõmoga lähhän
„haud a nüüd, ni jüggust jutto omma laste
„suust kuuldes. Ärra nutta mitte, emma! õrge
„nutke ükski! meie lapsed kõnnivad Jumma-
„la varjo al, seist dige meel juhhatab neid..”

Ja keikide süddamed jáid julgeks, ja ellased
need faks kolm páwa, mis Willemi veel nen-
de jures olli, Jummalat palludes, ja Dem-
ma peále lotes.

Agga kui aeg kätte weres, et tedda pid-
di ärrawidama, olli ommeti kibbe karrikas
juu. Gest süddaa issa halledaks jáab, neist
lahkudes, kellega öppind olleme ellama: kui
paljo ennam mitte siis, kui keik tullewad
jummalaga jätma. Sel vihil olli se luggu
Willemi minnemisse páival. Keik suggu-
lassed ja tuttarwad tullid — iggaüks terretas
tedda — iggaüks jái seisma — ia need san-
nad, mis monni piddi rákimia, jáid kele peá-
le: seist kui süddaa leinab, kaub jut.

Seddawisi ollid keik lümber Willemi, nut-
tes ja head temmale sõvides, et se tubba nõ
pühhaks jái, kui palive koddva. Ja keik taht-
sid tedda sata. Agga moistlik issa ütles:
„Sõbra saatminne on kui ingli selts, agga
„teeb minniale wallo. Gest igga sanna, mis
„sates kagitakse, on jummalaga jätminne.